

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 311/2025
12.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр.4/24 од 09.02.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.103/24 од 26.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 12. марта 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Делића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К бр.4/24 од 09.02.2024. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.103/24 од 26.09.2024. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К бр.4/24 од 09.02.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, и то Основном јавном тужилаштву у Алексинцу у износу од 15.432,00 динара, а суду у износу од 22.776,00 динара, те да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, све у року до 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Оштећени ББ и ВВ упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.103/24 од 26.09.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Алексинцу и браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Делића, а пресуда Основног суда у Алексинцу К бр.4/24 од 09.02.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милан Делић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП, као и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док у осталом делу нема законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари

С тим у вези, у захтеву се наводи да је према окривљеном за исти догађај који је описан у изреци побијане првостепене пресуде обустављен прекршајни поступак решењем Прекршајног суда у Зајечару – Одељење у Сокобањи 10-Пр бр.1616/21 од 31.05.2023. године због наступања апсолутне застарелости вођења поступка, те да се чињенични опис прекршаја односи на истог окривљеног, на исти животни догађај који се десио у исто време и на истом месту, те са битно истоветним радњама окривљеног, те је доношењем правноснажне пресуде којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер се ради о већ правноснажно пресуђеној ствари.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело. Исти принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1 Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Уставни суд Републике Србије је, уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem* и то: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Из списка предмета произилази да је решењем Прекршајног суда у Зајечару – Одељење у Сокобањи 10-Пр бр.1616/21 од 31.05.2023. године обустављен прекршајни поступак против окривљеног АА због прекршаја из члана 29. став 1. тачка 6. Закона о личној карти, јер је наступила апсолутна застарелост за вођење прекршајног поступка.

Након тога, побијаном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

При томе, тачно је да је против истог окривљеног, поводом животног догађаја који се одиграо у истом просторном оквиру дана 15.05.2021. године, започет прекршајни поступак, с тим што се радње окривљеног, због којих је прекршајни поступак обустављен против њега, не подударају са радњом извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, због ког је побијаном првостепеном пресудом оглашен кривим.

Наиме, прекршајни поступак се против окривљеног водио због прекршаја из члана 29. став 1. тачка 6. Закона о личној карти, јер је окривљени дана 15.05.2021. године, приликом провере идентитета од стране полицијских службеника, одбио да покаже своју личну карту на увид, након чега је доведен до просторија ПС Сокобања ради утврђивања идентитета, док се радња извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, описана у изреци правноснажне пресуде, састоји у томе што је окривљени дана 15.05.2021. године ометао службена лица – полицијске службенике ПС у Сокобањи у вршењу службене дужности, тако што је након издатог наређења да пође

са полицијским службеницима – исто одбио, удаљавајући се, након чега су полицијски службеници приступили службеној радњи довођења, којом приликом је окривљени пружао активан отпор тако што је најпре извукао обе руке из захвата полицијских службеника, отимајући се рукама и гурајући ногама. Имајући у виду овако описане радње прекршаја и предметног кривичног дела, Врховни суд налази да у конкретном случају очигледно не постоји идентитет казних дела (*idem*), те да су битно различити чињенични описи прекршаја и кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим, и то управо у погледу радњи извршења прекршаја и кривичног дела, па из тих разлога нису испуњена сва три критеријума, опште позната као „Мерила енгел“ Европског суда за људска права, да би се могло говорити о двострукости поступка.

По оцени овога суда, и поред тога што из чињеничних описа прекршаја и предметног кривичног дела произилази поклапање у погледу места и времена извршења, ради се о потпуно различитим заштитним објектима и различитим радњама кривичног дела и прекршаја, па како у конкретном случају не постоје битно исте чињенице у оба поступка које активирају забрану двоструке кажњивости, то побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, односно повреда начела *ne bis in idem*, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Неосновано се истим захтевом указује и да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је побијаном правноснажном пресудом оптужба прекорачена јер су у чињенични опис изреке пресуде унете радње извршења основног облика дела којих није било у оптужном акту, као и службене радње које су предузимали полицијски службеници, којих такође није било у оптужном акту.

Врховни суд изложене наводе захтева оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да је између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По оцени Врховног суда, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, имајући у виду да је прецизираним оптужним предлогом окиривљеном стављено на терет извршење кривичног дела из члана 23. став 2. у вези става 1. ЗЈРМ, док је окривљени побијаном пресудом оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, дакле, због основног, а не квалификованог облика кривичног дела из члана 23. ЗЈРМ, за које је прописана блажа казна. При томе, у изреци правноснажне пресуде изостављене су радње окривљеног које су се односиле на наношење повреде оштећеном ББ, радње које се односе на оштећење униформе и ручног сата оштећеног ВВ, као и речи које је оштећени кривичном приликом упутио оштећенима, сагласно утврђеном чињеничном стању на главном претресу. Поред тога, из изреке пресуде изостављене су и радње које се односе на легитимисање и одбијање окривљеног да покаже личну карту оштећенима на увид ради утврђивања идентитета, а

на који начин очигледно окривљеном изреком побијане пресуде није повећана ни криминална активност, нити криминална воља, а самим тим ни погоршан положај у поступку. Наведеним изменама суд је, у складу са чињеничним стањем утврђеним у законито спроведеном поступку, прецизирао чињенични опис у изреци пресуде, крећући се у границама оптужног акта, сходно својим законским овлашћењима, па када се има у виду и чињеница да је оглашен кривим за лакши облик кривичног дела од оног који му је стављено на терет, то очигледно побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Неосновано се поднетим захтевом истиче и да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, те да чињенични опис у изреци пресуде не садржи све елементе предметног кривичног дела, јер изрека пресуде не садржи ниједну алтернативну радњу извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, нити је наведено да ли је полицијског службеника окривљени ометао у пословима безбедности или у пословима одржавања јавног реда и мира. Такође, у захтеву се истиче и да непоступање по наредби да се пође са полицијским службеницима и удаљавање и бежање са лица места није активна радња и није дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ.

Изложени наводи захтева, по оцени овога суда, нису основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. ЗЈРМ, прописано је да су надлежни органи за одржавање јавног реда и мира: Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и отимањем, те активним отпором.

Према стању у списима предмета, окривљени АА, је у време и на месту описаним изреци првостепене пресуде, способан да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, ометао службена лица – полицијске службенике ПС у Сокобањи, оштећеног ББ и ВВ, у вршењу службене дужности, тако што је након издатог наређења да пође са полицијским службеницима исто одбио, удаљавајући се, након чега су полицијски службеници приступили службеној радњи довођења, којом приликом је окривљени пружао активан отпор, тако што је најпре извукао обе руке из захвата полицијских службеника, отимајући се рукама и гурајући ногама, а био је свестан свих обележја и забрањености свог дела и хтео његово извршење.

Овако описаним целокупним понашањем окривљеног, оштећеним полицијским службеницима је онемогућено обављање њихових службених радњи и то активним отпором окривљеног, па стога описане радње, по налажењу овог суда, а супротно наводима захтева за заштиту законитости, представљају ометање службеног лица на други начин у обављању службене дужности што је једно од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које је окривљени и оглашен кривим.

Како, дакле, описане радње окривљеног које је предузео критичном приликом, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењен неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је јер нема законом прописан садржај.

Наиме, брнилац окривљеног у уводу захтева истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, и с тим у вези да у конкретном случају није постојала оптужба овлашћеног тужиоца, међутим у образложењу захтева не указује у чему се састоји ова повреда закона, па како одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и навођење у образложењу у чему се та повреда конкретно састоји, те обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, па је захтев у овом делу одбацио.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић